

[Paabøl.]

er en sund kerne i det sociale boligbyggeri. Der er en ideel baggrund for bevægelsen, og der er også en folkelig værdi, en folkelig løftelse i, at folk fra forskellige samfundslag mødes om en fælles livssag. Men bevægelsen har taget skade af de mange penge, de mange billige statspenge, man har stopfodret den med. Derigennem har bevægelsen fået alt for stort tilløb af foretagsomme forretningsmænd, og for sagens skyld vil jeg finde det rigtigst, at man nu får ryddet op, og at de sociale boligselskaber får en mere beskedne plads i boligbyggeriet.

Boligministeren (Bundvad): Jeg vil først gerne sige, at jeg er godt tilfreds med, at de ærede medlemmers forespørgsel giver anledning til, at der her i det høje folketing i fuld offentlighed kan gives en redegørelse for forholdene i de sociale boligselskaber.

Det kan ikke nægtes, at presseomtalerne i den sidste tid af specielle forhold i forbindelse med visse enkelte boligselskaber desværre har medført en mistænkeliggørelse af alle landet over, som har med socialt boligbyggeri at gøre. Dette er ganske urimeligt. Folk — enten det er politikere eller ej — som gennem årene har interesseret sig for den sociale samfundsopgave, der samler sig om boligbyggeriet, og som ud fra den ærligste overbevisning har slidt for at nå resultater, har nu et rimeligt krav på, at der gøres op, så der kan blive sat en stopper for den almindelige mistænkeliggørelse.

Jeg hilser derfor den givne mulighed for en redegørelse med tilfredshed.

Jeg vil i min besvarelse holde mig til den forespørgsel, som er stillet i folketinget, og som jeg har fået tilsendt, og går ikke ind på den almindelige diskussion om det sociale byggeri, som det ærede medlem hr. Paabøl lagde op til. Det var en gentagelse af det almindelige hadske angreb på det sociale byggeri, som vi mødte det også under boliglovens behandling, og det er ikke det, som forespørgslen går ud på.

Dermed vil jeg ikke have sagt, at jeg ikke gerne vil drøfte det sociale byggeri som almindeligt problem, men det, de ærede forespørgere har spurgt mig om, er noget helt andet, og det svarer jeg på.

Forinden jeg går over til besvarelse af forespørgslen, vil jeg gerne som baggrund oplyse, hvorledes det sociale byggeri i Danmark er organiseret og fordelt.

Det er i loven bestemt, at socialt byggeri kan organiseres som andelsboligforeninger, som boligaktieselskaber eller som selvejende byggevirksomheder.

Det af indenrigsministeriet den 11. september 1941 nedsatte udvalg vedrørende statens forhold til byggeriet behandlede indgående de grundlæggende principper for det offentliges støtte til det sociale byggeri. Udvalget havde nuværende økonomiminister Bertel Dahlgaard som formand og bestod i øvrigt af en række repræsentanter for de politiske partier. I sin betænkning III, afgivet i november 1945, fremsatte udvalget forslag til lov om byggeri med offentlig støtte, som blev grundlaget for byggestøtteleven af 1946. Endvidere findes i betænkningen nogle af afdøde professor, dr. jur. K. Sindballe udarbejdede udkast til normalvedtægter for hver af de 3 organisationsformer, som jeg har nævnt. Udkastene og professor Sindballes redegørelse blev optrykt som bilag til lovforslaget, der blev fremsat her i det høje folketing.

Ved fremsættelsen i folketinget udtalte indenrigsministeren, hr. Kjær, at de nye normalvedtægter måtte være retningsgivende for nye foretagender, medens der næppe kunne være tale om at kræve dem gennemført over for bestående foretagender.

Forslaget blev behandlet af et folketingsudvalg, der afgav betænkning den 5. april 1946. Betænkningen findes i Rigsdagstidende 1945-46, tillæg B. sp. 998. Folketingsudvalget udtaler heri følgende (sp. 1002):

„Udvalget kan tilslutte sig hovedlinjerne i disse vedtægter og forudsætter, at de lægges til grund for indenrigsmini-